

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΔΩΔΕ

Μόλις έφθασα, έπηρα τὸ λεωφορεῖο τοῦ Μπωκαίρ. Ἦμαστε πέντε πάνω στήν ἐμπειριά, ἐκτός ἀπὸ τὸν ὁδηγὸ.

Ἦταν ἓνας χωροφύλακας ἀπὸ τὸ Καμαργῶ, κοντόχονδρος ἀνθρωπάκος, μὲ μάτια κόκκινα, καὶ χονδρὰ ἀσημένια σκουλαρικήα, ἔπειτα δυὸ ἀπὸ τὸ Μπωκαίρ — ἓνας φουρνάρης κ' ὁ γαμπρός του — καὶ τέλος ἕμπροσ, κοντὰ στὸν ὁδηγὸ, ἓνας ἄλλος ἀνθρώπος, ἡ μάλλον ἓνας σκουφός, ἓνα πελώριο γουνένιο κασκέτο ποῦ ἐκάλυπτε μελαγχολικὰ τὸ δρόμο.

Ὅλοι αὐτοί, γνωστοὶ μεταξὺ τους, μιλοῦσαν ἐλεύθερα γιὰ τίς ὑποθέσεις των. Σὲ λίγο ὁμως οἱ δυὸ ἐπιβάτες ἀπὸ τὸ Μπωκαίρ πιάσθηκαν καὶ παρ' ὀλίγο νάρθουν στὰ χεῖρα ἐξ αἰτίας τῆς Παναγίας!

Φαίνεται πὸς ὁ φουρνάρης ἦταν ἀπὸ τὴν ἐνορία τῆς Παναγίας, ἐνῶ ὁ γαμπρός του ἔφηνε σὲ ἄλλη νεόκτιστη ἐκκλησιά, ἀπερωμαμένη εἰς τὴν « Ἀσπίλον Σύλλημιν ». Καὶ ἀεῖζε νὰ ἰδῆ κανεὶς πὸς ἠβρίζονταν αὐτοὶ οἱ δυὸ καλοὶ χριστιανοὶ καὶ πὸς μιλοῦσαν γιὰ τὴ Παναγία τους.

— Ὡραία εἶνε ἡ δικὴ σου ἢ Ἀσπίλος!
— Ὁχι, ἡ δικὴ σου εἶνε καλὴ! Καλοπέτασε δὰ στὴ Παναγιάν!

— Ἀμ' ἡ δικὴ σου! Ἐ!... Ποιὸς ξερεῖ τί ἔκανε; Ρῶτα καλύτερα τὸν Ἅγιο Ἰωσήφ!

Μὰ τὴν ἀλήθεια ἐφοβήθηκα πὸς ἡ ὑψηλὴ αὐτὴ θεολογικὴ συζητήσις θὰ ἐτελειώονε ἴσως μὲ τὰ μαχαίρια, δταν ἐπενέβῃ ὁ ὁδηγός.

— Δὲν μᾶς ἀφήνετε ἡσυχος μὲ τίς σαχλαμάρες σας, εἶπε γελώντας. Αὐτὰ εἶνε λόγια ποῦ τὰ λένε ἡ γυναικοῦλες, ὄχι νὰ χάνουν ἀνδρες τὸν καιρὸ τους.

Κι' ἐχτόπισε τὸ καμταῖκι του κουνώντας τὸ κεφάλι καὶ δίνοντας ἔτσι τέλος στὴ συζήτησι.

Ὁ φουρνάρης, ὁμως, ποῦ εἶχε κουνουριστεὶ δὲν μπορούσε πειὰ νὰ μείνῃ ἡσυχος, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ σιωπηλὸ κασκέτο τοῦ εἶπε περιπαιχτικὰ:

— Καὶ ἡ γυναῖκα σου, μωλονά... μὲ ποιά ἐνορία εἶνε; Φαίνεται πὸς ἡ ἐρώτησις ἔκρυβε κάποιον ἀστεῖο, γιὰτὶ ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλοια... Μόνον ὁ μωλονάς δὲν ἔγελασε.

Ἐκανε πὸς δὲν ἄκουσε. Καὶ τότε ὁ φουρνάρης ἐστράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Δὲν τὴν γνωρίζετε τὴν γυναῖκα του, κύριε; Καλὴ χριστιανή. Δὲν ἔχει τὸ ταῖρι τῆς μέσα στὸ Μπωκαίρ.

Ὅλοι ξανάχρισαν τὰ γέλοια, ὁ μωλονάς δὲν ἐκινήθηκε καὶ μόνον εἶπε σιγὰ, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

— Σώπαινε.

Μὰ ὁ φουρνάρης δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ σιωπῇ καὶ ξανάχρισε: — Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή. Δὲν πρέπει νάχῃ κανεὶς παράπονον μὲ τέτοια γυναῖκα... Πὸς νὰ στεναχωρηθῇ μαζί της... Φαντάσου πὸς κάθε ξηρὴ μῆνας τὴν κλέβει καὶ ἓνας θαυμαστής της. Καὶ σὺν γυρίζῃ καὶ τὴ δὲν θάχῃ νὰ διηγηθῇ!... Περιέργο ὡς τόσο ἀνδρόγυνον... Δὲν ἦταν ἀκόμα σωστός χρόνος ποῦ εἶχαν παντρευτεῖ καὶ πάμ! τοῦ φρονεῖ ἡ γυναῖκα του μ' ἓνα ἔμπορο σκολάτσας στὴν Ἰσπανία.

Ὁ ἄνδρας ἔμεινε μόνος νὰ κλαίῃ καὶ νὰ πλνῆ... Ἦταν σὺν τρελλῶς καὶ σὲ λίγο ἡ καρδιά, ἐγύρισε ντυμένη σὺν Ἰσπανιά. Τῆς λέγαμε: « Κρυφὸν, μὴ σὲ σκοτώσῃ ». Μὰ δὲν βαριέσαι... Τὰ ξαναφτιάξουν φρόνιμα φρόνιμα καὶ τὸν ἔμαθε μάλιστα καὶ σπανιόλικα τραγούδια!

Νέα γέλοια ἐξέσπασαν ἀπὸ τὴ γωνία του χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι ὁ μωλονάς ξαναεἶπε:

— Φουρνάρη, σὴπαινε.

Ὁ ἄλλος οὐτ' ἐπρόσεξε κ' ἐξακολούθησε:

— Νομίζετε ἴσως, κύριε, πὸς μετὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὴν Ἰσπανία ἡ καρδιά ἐκάθισε πειὰ φρόνιμα!...

Μὰ, γιατί; Ὁ ἄνδρας τῆς τὸ εἶχε πάρει τόσο ἐλαφρὰ ποῦ τῆς ἤλθε ἡ ἐπιθυμία νὰ ξαναεῤῃσῇ... Ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἔμπορο ἦταν ἓνας καπετάνιος, ἔπειτα ἓνας ἀξιωματικός, ἔπειτα ἓνας μουσικός... Κι' ἐγὼ δὲν ξερω πόσοι!... Τὸ νόστιμο εἶνε πὸς κάθε φορὰ γίνεται ἡ ἴδια κομωδία. Ἡ γυναῖκα φρονεῖ, ὁ ἄνδρας κλαίει, γυρίζει, παρηγοριάζεται.

Καὶ ὅλο τὸν ἔβλεπον καὶ ὅλο τὴν ξαναπαίρνε... Ὑπομονὴ μὰ φορὰ, αἰ! Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁμως εἶν' ὡμορφὴ ἡ μωλονά, σωστός κόμματος... Ἐσηρῇ, πεταχτῇ, μὲ κάτι γελαστὰ ματιὰ ποῦ σοῦ

κλέβουν τὴ καρδιά!... Μὰ τὴν πίστι μου, Παριζιάνε, ἀν θὰ ξαναπείραξες ἀπὸ τὸ Μπωκαίρ...

— Ὡ! σώπασε, φουρνάρη, σὲ παρακαλῶ... Ἐκανε πάλι ὁ δύστυχος ὁ μωλονάς μ' ἓνα τόνο ποῦ ἐξέσχιζε τὴ καρδιά.

Τὴν στιγμή ἐκείνη τὸ λεωφορεῖο ἐσταμάτησε. Οἱ δυὸ φουρνάρηδες κατέβηκαν καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, σὺν νὰ ξαλάφρωσα. Ἀπὸ μακριὰ ἀκόμα ἀκούονταν τὸ γέλοιο τους.

Τὸ λεωφορεῖο ἔμεινε σχεδὸν ἄδειο. Ὁ ὁδηγὸς εἶχε κατεβῆ κ' ἐπερπατοῦσε κοντὰ στ' ἄλογό του! Ἐμείναιμε μόνον ἐκεῖ πάνω ὁ μωλονάς κ' ἐγὼ καθέννας στὴ γωνία του, σιωπηλοί.

Ἐκανε ζῆστρο. Τὸ κεφάλι μου ἐβάρυνε, μοῦροχόταν ὕπνος, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ. Εἶχα διαρκῶς στ' αὐτιά μου ἔκεινος τὸ: « Σώπαινε φουρνάρη! τόσο παρακτικό, τόσο σιγανό... Ὅφει ἔκεινος ὁ δύστυχος δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ! Ἐβλεπα ἀπὸ πίσω τοὺς πλατεῖς ὄμους, τοῦ ποῦ ἐρριγοῦσαν, καὶ τὸ χέρι του — ἓνα μακρὸ χεῖρ ὄχι, ἀνέκφραστο — νὰ τρέμῃ σὲ τὸ ἀκουμπισμα τοῦ πλάγκου σὺν χεῖρ γέρον. Ἐκλαίγε...

Ἐφθασες, Παριζιάνε, μοῦ φώναξε ἔξαφνα ὁ ὁδηγός ἐνῶ μὲ τὸ καμταῖκι του μοῦ εἶδεχνε τὸ μῦλο ποῦ ἐξητοῦσα.

Ἐτρεξα νὰ κατέβω... Περγνώντας κοντὰ στὸ μωλονά, ἐπροσπάθησα νὰ κυττάξω κάτω ἀπὸ τὸ κασκέτο του. Ἦθελα νὰ τὸν δῶ πρὶν φύγο. Σὺν νὰ ἐννόησω τὴ σέξιμ μου. Αὐτὸς ἔσήκωσε ἔξαφνα τὸ κεφάλι, καὶ βλέποντάς με κατὰματα.

Κύτταξέ με καλὰ, σύντρεφε, μοῦ εἶπε ὑπόκοφα. Κι' ἀν καμμὰ ἀπ' αὐτέες τῆς ἡμέρας μάθης πὸς ἔγινε τιποτε στὸ Μπωκαίρ, μορῆς νὰ πῆσπὸς ξερεῖς ἐκεῖνον ποῦ τῶκανε! Εἶδα ἓνα πρόσωπο ἀνέκφραστο, λυπητερό, μικρὰ κουρασμένα μάτια.

Στὰ μάτια εἶχε δάκρυα, μὰ ἡ φωνὴ του ἔκλεινε μίσος. Τὸ μίσος εἶνε ἡ ὀργὴ τῶν ἀδυνάτων!... Ἀν ἡμονα στὴ θέσι τῆς μωλονά, δὲν θὰ κοιμώμουν ἡσυχὰ. Μετὰφρ. Φιλῆς

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ

Ἀημοσιεύομεν σήμερον μερικὰς παραδόξους προλήψεις, εἰς τὰς ὁποίας πιστεύουν ἐσθὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ ἰδίᾳ ἐν Πελοποννήσῳ.

Τὰ βρέφρη, λοιπόν, μετὰ τὸν τοκετὸν τῶν ὁποίων συμπτεῖ θάνατος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, γιὰτὶ πιστεύουν ὅτι αὐτὰ ἔφαγαν τὸν ἀποθανόντα.

***

Αἱ οἰκογένειες, τῶν ὁποίων δὲν ἐπιζοῦν τὰ γεννώμενα τέκνα, ἀλλὰ ἀποθνήσκουν στὴ σειρὰ, δίνουν τὸ τελευταῖον κατὰ προτίμησιν τὸ ὄνομα « Σταμάτης » γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ κακό, — ὁ θάνατος, ἢ τὸ ὄνομα « Στέργιος », γιὰ νὰ στεργίωσῃ, ὅπως λέγουσιν, τὸ ἴδιον τὸ τέκνον!...

***

Τὰ ἀγὰ τῆς κλώσσης ἀπὸ τὰ ὁποία θὰ βγάλουν πουλιὰ τὰ περνοῦν ἀπὸ τὴν τρύπα μιάς ἀείνης ἢ ἐνὸς τεσκουριοῦ γι' νὰ γίνων τὰ πουλιὰ ποῦ θὰ βγοῦν αἰδερένια.

***

Πιστεύεται, ἐπίσης πὸς « καθουριάζει », μαγεύει σὺν τὸν κάβουρα, ἔκεινος ποῦ κατέστρεψε φταχθὸ κορίτσι, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ρίξῃς στὸ κεφαῖ του νύχι τοῦ λίκου ποῦ τὸ ἔχουν κάψει καὶ τὸ ἔχουν « μελετήσει » ἡ μάγισσος τοῦ τόπου!...

***

Τέλος πιστεύουν πὸς ὁποιοσ βασιλεὺς σαράντα παιδιὰ θὰ πάῃ στὸν Παράδεισον, ἀρκεῖ νὰ πῆ κάθε βασιμιοδὸς γι' αὐτὸν τὴν ἀκούλουθι εὐχή: — Θεὸς σχαρῶσει τὴ ψυχὴ τοῦ νουνοῦ μου!...

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγοράν τὰ κάτωθι βιβλία: Τὸ « Τσάκωμα τ' Ἄ Ροκκου » μετὰφρ. Γουζέλη. « Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βουνῶν » ἀπὸ Ἐδμ. Ἀμπου, μετὰφρ. « Σὺλλογὴ Δημοδῶν Ἀσμάτων » Ζαμπέλιου, « Σονέτας » Στ. Μαρτζώνη « Τὸ Φίλημα » ποιητ. Γ. Τερτσέτη, « Ἀνθρώπος τοῦ Κόσμου » Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικὸν « Μπουκέτο ».

